

ΩΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῶντα τέσσαρα
μία μόνο νὰ ταιριάζῃ βροῖκα λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Ὁ ΓΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τερτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μὴ δεκάρα.
Κι' ὅς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τοῦ Ἰουνίου εἰκοσιτρεῖς,
βαρύνσαι νὰ τῆς μετρήῃς.

Ἀριθμὸς εἰκοσιδύο...
εἰς τὰ πρῶτα μας — per Dio !

Διὰ λόγια εἰς τῆς Μούσαις,
παρούσαις καὶ ἀπούσαις.

Ὡ Μούσαις κρινοδάκτυλαις τῆς μνημοσύνης κόραις,
μ' ἀφροπλάσμένα σώματα κι' ὀλόχρυσαις πλεξίδες,
ὅπου χαρίζετε γλυκαῖς 'στοὺς λατρευτὰς σας ὥραις,
ποῦ χύνετε 'στὰ στήθη των παρηγοριῶν κι' ἐλπίδες
καὶ οὐνεύονται συχνὰ καὶ βλέπουν κόσμους ἄλλους,
χωρὶς χρηματιστήρια, μεσίτας καὶ δασκάλους.

Ὡ Νύμφαις, ὅπου παίζετε εἰς ἀπατήτους τόπους,
ποῦ λούζεσθε εἰς τ' ἅγια νερὰ τῆς Κασταλίας,
χωρὶς νὰ τὰ λερώνετε σὰν τοὺς κοινούς ἀνθρώπους,
κι' ἁρμονιών εὐρίσκετε ἀπείρους ποικιλίας,
καὶ νανουρίζεσθε συχνὰ ἐντὸς τῶν καλαμώνων
μὲ λαρυγγίσματα τρελλὰ μυρίων ἀηδόνων.

Ὡ σεῖς, ποῦ μ' ἀερόποδας γοργοπατᾶτε ἵππους,
ποῦ θέλετε νεύτητα καὶ στήθη νὰ σφριγοῦν,
φαιδρῶν χορῶν συμπλέγματα 'στῆς Καλυψοῦς τοὺς κήπους,
κι' οἱ Ἑρωτες κι' αἱ Χάριτες παντοῦ σᾶς κυνηγοῦν,
ποῦ δίνετε 'στοὺς φίλους σας μονάχα μία λύρα,
ἀλλὰ ποτὲ δὲν βάζετε 'στὴν τσέπη των καὶ λίρα.

Ὅπου κι' ἂν ἦσθε τρέξετε τριγύρω μου καὶ πάλι,
τόσον καιρὸ σᾶς ἄφησα, χρυσαῖς μου Νύμφαις, μόναις,
τόσον καιρὸ ἐθόλωναν τὸ ἄδριο μου κεφάλι
τοῦ Κλάσσην καὶ τοῦ Φιντικλῆ γραμματικοὶ κανόνες.
Τόσον καιρὸ δὲν ἔπαυσα τὸν νοῦ μου νὰ ζαλίζω,
καὶ μὲ χαρτιὰ λογιῆς λογιῆς τῆς τσέπαις νὰ γεμιζώ,

Τόσον καιρὸ βουβάθηκα καὶ εἶχα συντροφιά μου
ἐρμηνευτὰς, σχολιαστὰς, σοφοὺς λογιστάτους,
τόσον καιρὸ ἐπάλευα κλειστὸς 'στὴν κάμαρά μου
μὲ ἀπολύτους γενικὰς καὶ μὲ ἀπαρεμφάτους.
Τόσον καιρὸ ἐπάλευα μονάχος καὶ μ' ἐκεῖνα
τὰ σοβαρὰ ΓΕΡΟΥΝΔΙΑ καὶ τρυφερὰ ΣΟΥΠΙΝΑ.

Τόσον καιρὸ ἐγύριζα σκυφτὸς καὶ σαστισμένος,
καὶ μ' ἔτρεφαν ἀδιάκοπα δασκαλικάς μουρμούραις,
τόσον καιρὸ ἐξέχασα σὲ ποῖο ἀνήκω γένος,
καὶ Σιμιτέλων ἐβλεπα καὶ Φιντικλῆδων μούραις.
Τόσον καιρὸ δὲν εἴξευρα ἂν κόσμος ἄλλος ἦναι,
καὶ ἂν ὑπάρχη θάλασσα, γῆ, οὐρανός, Ἀθῆναι.

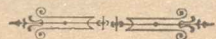
Φανήτε τώρα, Μούσαις μου, νὰ ὅω τὰ πρόσωπά σας,
ποῦ διώχνουν λύπαις καὶ καύμους καὶ τῆς καρδιᾶς φτερόνουν
σηκώσετέ με γρήγορα ἐπάνω 'στὰ φτερά σας,
καὶ πᾶμ' ἐκεῖ ποῦ Ἑρωτες πετοῦν καὶ ζευγαρόνουν.
Καὶ μὴ στιγμὴ 'στὴ λίμνη σᾶς ἀφήσετε νὰ μείνω,
τὸν ρῦπο τὸν δασκαλικὸ γιὰ πάντα νὰ ξεπλύνω.

Εἰς τὴ φωτιὰ τὰ σχόλια, ὁ Κλάσσην καὶ οἱ ἄλλοι
ἔλα καὶ πάλιν πεταχτή, ὦ πρώτη μου φαιδρότης !
Μακρὴά μου σεῖς οἱ ἄγριοι καὶ σκυθρωποὶ δασκάλαι,
ποῦ γίνεται σιχαμερὴ γιὰ σᾶς ἡ ἀρχαιότης.
Μακράν, ὦ φαῦλα ρήματα, βλακῶν λεξικογράφων,
ποῦ πνεύματος καὶ σώματος ἀνοίγετε τὸν τάφον.

Οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ Θεοὶ ἐκεῖνοι τοῦ Ὀμήρου,
αὐτὴ ἐδῶ τοῦ Κέκροπος ἡ κομψότερα πόλις,
οἱ γέλωτες τῶν Σειληνῶν, οἱ κῶμοι τῶν Σατύρων,
ὁ χαριέστερος λαὸς τῆς ὑψηλοῦ ὁλης

μας ξωγραφίζεται στρυφνός, ώχρος και μακραμμένος
από αυτό τό ρυπαρόν τών μωροσόφων γένος.

Ω ! ναι ! έλατε. Μούσαις μου, και σεις Ω Τροβαδοῦροι,
για δώσετε 'στό χέρι μου και πάλι τό κονδύλι,
Ω ! ές μη βλέπω κανένος παληδοσκάλου μούρη,
και ές μη κλείουν ρήματα τ' αγέλαστά μου χείλη.
Μικράν από έδώλια και από μωροσόφους,
δωστέ μου γέλοια και ζωή και τούς παληούς συντρόφους.

Τηλεγραφήματα καινούρια
πού έρχονται με τόση φούρια.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, αύθημερόν.—Μέρα με την ήμερα
μας έρχεται 'στόν τόπο μας ή κίτρινη χολέρα.
Οί μέν νομίζουν προφανώς πώς είν' ένδημική,
άλλοι την θέλουν και καλά ως επιδημική.
Ούχ ήττον πρίν άποδειχθ ή όποιου είδους είναι,
θα την δεχθώσιν άναυλα και αί κλειναι 'Αθήναι.

ΤΟΥΛΩΝ.—Μή τά πιστεύετε, γιατί' είναι όλα μύθοι,
τριανταδύο κρούσματα, άλλ' ένας προσεβλήθη.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ.—Χαιρετίσματα πολλά ή Γόρδων στέλλει,
και με μεγάλη του χαρά 'στό έθνος άναγγέλλει
πώς μόλις και ή Στέφανος, ή μέγας Μακεδών,
έπηγε πρὸς βοήθειαν, αύτοστιγμεί σχεδόν,
ή μάλλον μόλις άδειασε τό πρώτό του πιστόλι,
καινούριο θάρρος έλαθαν οι στρατιῶται όλοι,
και ή Μαχδής, πού τίποτα σχεδόν δέν τόν φοβίζει,
κλπως να τά χρειάζεται από προχθές αρχίζει.
ΑΥΤΟΘΙ, και αύθημερόν.—Πάγια έννενηντα,
και δάνειον 'Ελληνικόν περίπου έβδομηντα.

ΒΙΣΒΑΔΕΝ, τόσαις του μηνός.—Ο βασιλεύς 'Ελλήνων,
μονάχος ταύτην την στιγμην τ' άνάκτορα άφίνων,
εις τά λουτρά πορεύεται με τό καπέλο του στραβά
και στέλλει χαιρετίσματα...

ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΙΟΝ ΤΟΥ ΧΑΒΑ

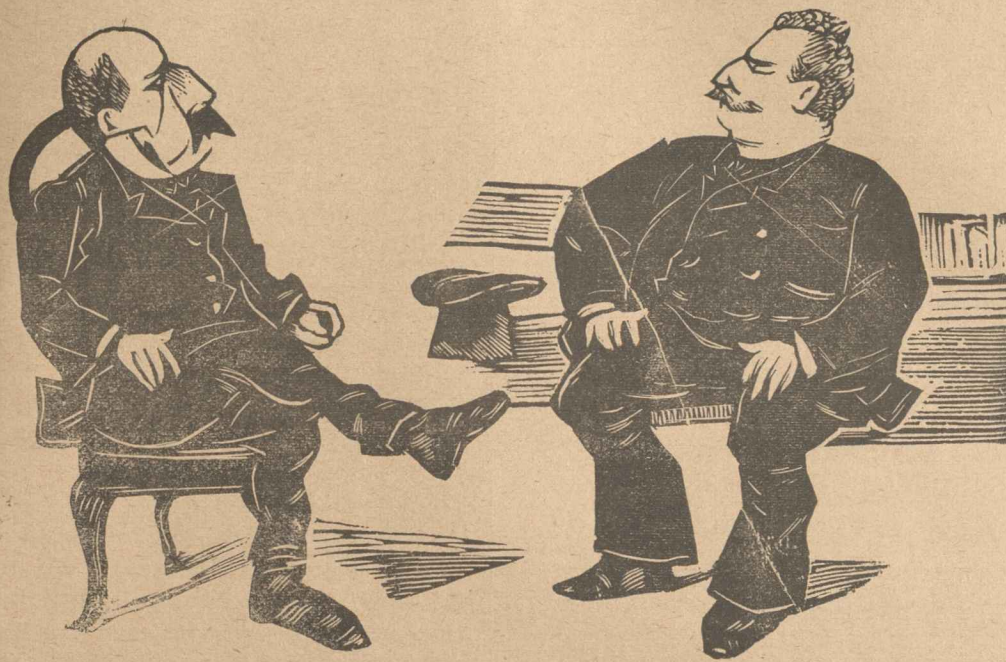

Περικλέτος Φασουλής,
ή καθένας σεβνταλής.

Φ.—Μωρέ σύ είσαι, Περικλή, έσύ πού βλέπω 'μπρός μου ;
πού ήσουν κι' άπ' τό πρόσωπο έχάθηκες του κόσμου ;
Π.—Νάτα ! λοιπόν δέν τ'άμαθες ;... είνια εξετάσεις.
Φ.—Τί ; εξετάσεις είνινες σέ τέτοιαις περιστάσεις ;
Μωρέ έδω έχάλασε ή κόσμος 'στην 'Αθήνα,
εδώ, καλέ, πεθάνανε πολλοί από την πείνα,
εδώ ή κόσμος τ'άχασε και ήλθε άνω κάτω,
εδώ χρηματιστήριο, εκεί τό Συνδικάτο.

εδώ πτωχεύσεις, Λαύρια, Δημάρχων φυλακίσεις,
εκεί Τυπάλδος, 'Αμπελάς, και τόσαι συζητήσεις,
εδώ χολέρα και βροχαίς, εκεί αύτοκτονία,
εδώ εξεπατώθηκε, μωρέ, ή κοινωνία,
κι' εσεισθήκαν τά πέρατα της οικουμένης πάσης,
και σύ έπήγες, μασκαρά, να δώσης εξετάσεις ;
Π.—Βρέ έλα, στάσου μιά στιγμή και τόσο μήν τά χάνης...
Βρέ άδελφέ, τί γίνεσαι τόσον καιρό, τί κάνεις ;
Φ.—'Εγώ ; τά ξέρεις, πάντοτε άέρα κοπανίζω,
κάμμιά φορά δανείζομαι, ποτέ μου δέν δανείζω,
πάντα κοιμούμαι ήσυχα, τρώγω καλά και πίνω,
κι' ούτε ποτέ μου δάσκαλος έσκέφθηκα να γίνω.
Π.—Και δέν μου λές ποιος κυβερνά άλήθεια την πατρίδα !
(Ξέρεις, εγώ δέν διαβάζα καμμιά έφημερίδα).
Γι'ατί άν μ' έρωτούσες σύ, θά σου λέγα 'στό τέλος
πώς κυβερνά ή Φιντίκλής ή και ή Σεμιτέλος.
Πρωθυπουργός δέν εγινε άκόμ' ή Δεληγιάννης ;
Φ.—Δέν σουπα πώς τά έχασες και θάλασσα τά κάνεις ;
Μωρέ 'μπορεί ή Θόδωρος Πρωθυπουργός να γίνη,
ένόσω ή Τρικούπης ζή, χωρίς νερό να πίνη ;
Π.—Γι'ά 'πές μου τώρα ή πατρίς έχει άκόμη πόρους,
κι' ή Καλλιγας, βρέ Φασουλή, βάζει και άλλους φόρους ;
Φ.—Ποιος Καλλιγας, βρέ κουτεντέ, ποιος Ρούφος και ποιος
[Ράλλης ;

Αυτοί τά έκακάρωσαν... τί κάθεται και ψάλλεις ;
Τώρα Τρικούπης κυβερνά, Τρικούπης βασιλεύει,
κι' εκείνος πού δέν κυβερνά 'στά ξένα ταξείδει.
Π.—'Αληθινά τί γίνεται και για την Κωπαίδα ;
(Ξέρεις, εγώ δέν 'διαβάζα καμμιά έφημερίδα).
Μωρέ τί σκελεντίζεις για τέτοια, τί σε μέλει ;
Μάθε μονάχα πώς εκεί δέν εμειν' ούτε χέλι.
Π.—'Αμμέ 'στό Δημάρχο γιατί' εστήσανε τουφέκι ;
Φ.—'Ας τον να πάη να χαθή κι' εκείνον τόν ζευζέκη,
πού με την κουταμάρα του εύρηκε τόν μπελιζ του,
κι' εκλείσθηκε 'στην φυλακή μ' όλη την φαμελιά του.
Π.—Και δέν μου λές και τίποτα για της αύτοκτονίας ;
Φ.—Τί να σου 'πώ... κατήντησαν κι' αύταις επιδημίας,
και άν με φανικόν όζυ δέν βρέξουμε την πόλι,
μού φαίνεται πώς γρήγορα θα σκοτωθούμε όλοι.
Π.—Πές μου άλήθεια τ'είν' αύτό πού λένε Σ υ ν δ ι κ α τ οί ;
Φ.—Τί είναι ;... είναι θάλασσα, όπου δέν 'βρίσκεις πάτο.
Π.—'Αφού λοιπόν τά πράγματα είναι πολύ σπουδαία,
δέν εμπορείς 'στόν Περικλή να δώσης μιá ιδέα ;
Φ.—Τί να σου 'πώ, βρέ άδελφέ, κι' εγώ καλά δέν ξέρω,
και σκούρα σπασθήποτε θα να τά καταφέρω.
Μάθε λοιπόν πώς μετοχάς χιλιάδες του Λαυρίου
οί τρεις τους αγοράσανε, και χαλασμός Κυρίου
έγίνηκε 'στην αγορά, κι' αρχίσαν άνακρίσεις,
κι' ή Κορσονάκος έκαμε σπουδαίας φυλακίσεις,
κι' έθεωρήθη, καθώς λέν, τό πράγμα ως άπάτη,
και μη 'ρωτῆς τί γίνονται αυτοί οί Συνδικάτοι.
Π.—Μωρέ δέν νοιώθω τίποτα, κι' άν δέν μου εξηγήσης,
μού φαίνεται 'στη πλάτη σου θα κάμω άνακρίσεις.
Φ.—'Ο,τι κι' άν ξέρα εγώ σου τώπα νένα σκέτα.
Π.—Μουδωσες κι' εκατάλαβα... όρσε, γαμπρέ, κουφέτα.
Νά ! και τά Συνδικάτα μου, να ! και τά Συνδικά σου,
να ! μετοχαίς, να ! Λαύρια, να ! και σβερχιαίς, και χάσου.

Διάλογος Κουταλιανού
μετά Τρικούπη του κλεινού.

Τ.—Είν' άληθές πώς φέρετε βάρη πολλά 'στους ώμους,
Què με αυτά ελεύθερα βγκίζετε 'στους δρόμους ;
Κ.—Βεβαίως, εξοχώτατε, σηκώνω τόσα βάρη,
'Όσα ούτε έλέφαντας δέν εμπορεί να πάρη.
Τ.—Què χάριν παραδείγματος, είπέτε μοι ως πότα ;
Κ.—Πώς να σας 'πώ ! και εκατό κανταρια και διακόσα.
Τ.—Μου φαίνεται ύπερβολή, què μάλιστα μεγάλη.
Κ.—'Αφού πετώ μπόμπαις 'ψηλά ως είδος πορτοκαλί.
Τ.—Què έπιτα ;
Κ.— Και έπιτα μιá ραβδό σιδερένια
Λυγίζω εις τό μπράτσο μου σαν να'ναι λαστιχένια.
Τ.—Τίποτε άλλο ;
Κ.— Νά, και σας σηκώνω, κύρ Τρικούπη,
Κι' έπανω εις τά δάκτυλα σας παίζω σαν κουνοῦπι.
Τ.—Què δέν μου λέτε, quίρε Κουταλιανέ, μπορείτε
'Επανω εις την ράχη σας εύκόλως να κρατήτε
'Εν, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε' εξη ύπουργεία ;
Κ.—'Εσεις πόσα σηκώνετε ;
Τ.— 'Εγώ σηκώνω τρία.
'Ω, què τά οικονομικά ή ράχη μου σηκώνει.
Κ.—Μπορείτε, εξοχώτατε, να ρίξετε κανόνι ;
Τ.—Βεβαίως ! què να άκουσθ ή μόνον εις τας Μ ο υ σ α ς,
'Αλλά què εις της Δύσεως μακράν τας πρωτευούσας.
Κ.—'Αφού λοιπόν ή ράχη σας τόσα πολλά σηκώνει,
Σας χαιρετώ., και καρτερώ ν' άκούσω τό κανόνι...

Διάφορα κοινωνικά
πάρα πολύ σημαντικά.

—Βαρύς χειμῶνας 'πλάκωσε, βροχή κι' άνεμοζάλη,
και 'στών βουνών της κορυφαίς χιόνια προβάλλουν πάλι.
Τρέχει καθείς 'στό σπῆτι του, τυλίγεται 'στό χράμι
ώσάν τό φυλλοκάλαμο πού τρέμει 'στό ποτάμι.
Νομίζεις ότι έρχεται ψυχρός γενάρης μηνάς...
κι' αύτό τό κλίμα 'χάλασε άκόμη 'σας 'Αθήνας !

—'Εν τούτοις εις ταίς Τράχωνας συνήφθη μιá μάχη
και πάλιν έδοξάσθησαν οι 'Ελληνες μονάχοι,
και πάλιν έπολέμησαν με θάρρος και με λύσαν
κι' άπέδειξαν εις τούς έχθρούς πώς 'Ελληνες δέν ήσαν.
'Αν και εκείνοι γνήσιοι του Περικλέους γόνου,
έν τούτοις άπεφάσαιαν να 'μπαύσουν μόνου.

—Τώρα πού ήλθε ή προπος έδω περί άνδρείας,
όλίγα θ' αναφέρωμε και περί Παναγῆς...
'Ελπίζω να τόν 'ϊδατε μεθ' ύπερηφανείας,
γιατί τόν τρέφει πρό πολλού της 'Αττικής ή γῆ.
Είγει αύτός τό ζήτημα κι' ή ήρωας της ήμέρας,
πλήν άν δέν ήτο ήρωας, τότε θα ήτο τέρας.

—Και κάνει τόσα θαύματα και τόσας φασαρίας,
όπου κινεί σε θαυμασμόν κυρίους και κυρίας.
'Εν τούτοις πού άκούστηκε και 'στά παληά τά χρόνια
να ρίχνη άνθρωπος ποτέ 'στη ράχη του κανόνια,

καὶ νὰ κρατῇ 'στὰ χέρια του σὰν τὸ παιδί τοὺς βώλους
κανόνια ποὺ τραντάζουνε καὶ φρούρια καὶ στόλους;

—Ναί, μὲν κανόνια ρίχνουνε καὶ τόσοι τραπεζίται,
καὶ τόσοι μεγαλέμποροι καὶ τίμιοι πολῖται,
ἀλλὰ εἰς ἄλλων πάντοτε ξεσπάζουνε τὴν τζέπη,
κι' ὁ νόμος ὅπως δὴ ποτε σ' αὐτοὺς τὸ ἐπιτρέπει.
Χαῖρε Ἑλλάς, σύ τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ πυρός ἡ γῆ!...
Ποιὸ ἄλλο ἔθνος εἰμπορεῖ νὰ βγάλῃ Παναγῇ;

—'Απὸ προχθὲς ἀρχίτισε νὰ πέρνη καὶ νὰ δίνει
μία καινούρια συλλογὴ τοῦ φίλου μας Δροσίνῃ.
Εἶναι τραγούδια τοῦ βουνοῦ, μυρίζουνε θυμάρη,
ἔχουν τὴν δόσο τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ ἀγροῦ τὴ χάρι.
Νὰ τὰ διαβάσῃ εὐκολὰ καθεὶς θὰ κατορθώσῃ,
δοῦμισι φράγκα μοναχὰ ἂν θέλῃ νὰ πληρώσῃ.

Ταῦτα καὶ μένω ταπεινός.
Γιαννάκης Καλλοκαιρινός.

'Αστυνομικὸν Δελτίον σοβαρόν τε καὶ ἀστεῖον.

Μόλις αἱ περὶ χολέρας ἔφθασαν ἐδῶ εἰδήσεις,
ἔσπευσ' ἡ ἀστυνομία σ' ὅλα τ' ἀναγκαῖα μέτρα,
καὶ τοῦ φανικοῦ ὀξέος εὐθὺς ἤρχισαν αἱ χύσεις,
κι' ἔχρισε τοὺς τοίχους ὅλους κι' ἔβρεξε τὴν κάθε πέτρα.
Καὶ οἱ σκύλοι ὅμως βρέχουν κάθε τοῖχο μὲ μανίαν,
κι' ἔτσι βοηθοῦν σπουδαίως τὴν κλεινὴν 'Αστυνομίαν.

Χθὲς περὶ δεκάτην ὥραν ἀνευρέθη ἓνα πτώμα
ἄγνωστον, πλὴν μετ' ἐρεύνας ἀκριβεῖς ἀνεγνωρίσθη.
'Αποροῦν ποῦ ν' ἀποδώσουν τὸ συμβεβηκὸς ἀκόμα,
ἡ 'Αστυνομία ὅμως ἀρκετὰ καλῶς ἐπέισθη
καὶ φρονεῖ πῶς ἂν δὲν ἦναι στυγερά δολοφονία,
ἡ τυχαῖο κὸ λ π ο, εἶναι προφανὲς αὐτοκτονία.

Φοβερά ἀχρηματία τὴν πρωτεύουσιν μαστίζει,
καὶ κένενας δὲν πληρόνει καὶ κένενας δὲν δανεῖζει.
κι' ἂν θὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ ἀγὼν αὐτὸς ὁ νέος,
δανεισταὶ καὶ ὀφειλέται θὰ συγχωνευθοῦν βεβαίως.

Συνεπῶς τῶν ἀνωτέρω ὁ σπουδαῖος μυροπώλης
τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ποῦ πᾶσα τὸν ἐγνώριζεν ἡ πόλις,
ἐνεκεν ἀχρηματίας χθὲς ἐκεῖ κατὰ τὸ βράδυ
ἔπεσεν ἀπελπισμένος 'στῆς αὐλῆς του τὸ πηγάδι.
'Ετρεξεν ὁ κόσμος ὅλος καὶ καθέννας ἐλυπεῖτο,
μὰ καὶ 'στοῦ νεκροῦ τὴν θέσιν ἐπεθύμησε νὰ ᾔτο.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα 'στὸ ταπιαρεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἓνα κάμπο Φαρμακείων,

Νέα καὶ ὠραία κόρη ὀνομαζομένη 'Ειρήνην,
ἀπὸ ἐραστὴν ἀρχαῖον πιθανῶς λησμονηθεῖσα,
θῦμα ἔρωτος γενναῖον ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ
καὶ δηλητηρίου δόσιν ἐκατάπιε χθὲς μὲ λύσσα.
'Ετρεξ' ἡ 'Αστυνομία, γιαντρικὰ τινα τῆς δίνει,
κι' ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη ἡ ταλαίπωρος Εἰρήνην.

Πυρκαγιά χθὲς ἐξεράγη εἰς ἀχūrων ἀποθήκην,
ἀνυψώνοντο αἱ φλόγες κι' ἐκινδύνευον τὰ πέριξ,
κι' ἐβλεπες 'στάς ὄψεις ὅλων τὴν δειλίαν καὶ τὴν φρίκην...
εὐτυχῶς ἐκάη μόνον τ' ἀχυρῶνος μία πτέρυξ.
Σκαπανεῖς κι' ἀστυνομία ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ,
ἀλλ' ἐβράδυνεν ὀλίγον, καὶ ἡ φλόγες εἶχον σβύσει.

Λωποδύτης χθὲς ὁρμήσας εἰς ἐνὸς διαβάτου τσέπη,
συνελήφθη ὁ ἀχρεῖς κι' ὠδηγήθη ὅπου πρέπει.

Εἷς τι καφικὸν ᾠδεῖον εἰς προσέφερε μιά μπύρα
εἰς ὠραίαν ὀδάλισκην, ἀλλ' αὐτὴ τοῦ εἶπε —'πῆρα!
'Εκ τῆς λέξεως ἐκείνης ἠγανάκτησεν ὁ νέος,
καὶ κατὰ τῆς νέας κόρης ἐπιτίθεται βιαίως.
ἀλλὰ τότε ἄλλος νέος ὅπου στέκει 'στάς εἰσπράξεις
μιά καλὴ σθερχιά τοῦ δίνει, καὶ ἀπεκατέστ' ἡ τάξις.

Μία γόβα χθὲς ἐχάθη ἀπὸ γυναικὸς ποδάρη,
κι' ἄς ἐλθῇ ἡ ἄλλη γόβα τὴν συντρόφισσα νὰ πάρῃ.
Καὶ γλυκύσματα 'στὸ ἴδιο ἀνευρέθησαν θρανίον,
Καὶ εἰκάζουν πῶς ἀνήκουν εἰς τὸ νέον Σ ο λ ω ν ε ἴ ο ν.

Μετὰ τὰ ἀνταλλαγέντα εἰς τινὰς ἐφημερίδας
μεταξὺ Σουρῇ καὶ δύο σφωτάτων παπαγάλων,
ἦτοι μετὰ τὰς ψευθεῖσας τοῦ Σουρῇ χρυσᾶς ἐλπίδας
καὶ τὴν γελοιογραφίαν τοῦ ἐνὸς τῶν διδασκάλων,
καὶ μετὰ τ' ἀνταλλαγέντα μεταξὺ Σουρῇ καὶ Μίμη,
τὰ ὅποια ἀφορῶσι τὴν δασκαλικὴν δυάδα,
ἡ περίστασις ἐκρίθη παρὰ τοῦ Σ π α ν ο ὕ κρισίμῃ,
κι' ἄφησεν ἐν εἶδει πένθους πυκνοτάτην γενεαῖα.
'Ὅσον ἀφορᾷ τῷ ἄλλῳ ἐξ ἀμφοῖν τῷ Φιντικλέει,
ἐν τῷ οἴκῳ κεκρυμμένῳ ἀπαρηγορήτω κλαίει.

Ὁ φίλος σου ὁ πρῶτος
ἱππότης Δόν-Κισσῶτος.

Δημόσια θεάματα καὶ πράγματα καὶ θάρματα.

'Απόψε 'στ' ANTRONTON NYMPHON μέσω πρασίνων φύλλων
μιά παντομίμα τραγικὴ μὲ ξύλον, ξύλον, ξύλον...

Ἐπίσης εἰς τὸ θέατρον αὐτοῦ τοῦ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ
εἶν' ὁ Ἐξόριστος μνηστὴρ καὶ κομπάριας συγχρόνως.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ἴσως Ρουὶ-Βλάς, ἴσως καὶ τίποτ' ἄλλο...
'Αλλ' ὅτι θὰν ἰταλικὸ ποσῶς δὲν ἀμυθᾷ ἄλλω.

'Στὰ ΟΛΥΜΠΙΑ θὰ ᾔνῃ ὁρᾶμα καὶ θεμιὸν καὶ χρύον,
Ἰωάννα τῶν γελῶτων κι' Ἰωάννα τῶν ἑακρῶτων.

Καφενὲ τῶν Εὐ Φρονούντων—νύκτα, μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, —πατὰ-τῆδες ἄλλους τῶσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.